Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Έτσι είναι το σύστημα. Θηρίο αχόρταγο και μοχθηρό που τρέφεται με ζωές, με όνειρα και ψυχές, που πίνει για να ξεδιψάσει αίμα εχθρών και φίλων, πολέμιων και υποστηριχτών του, που δεν διστάζει να θυσιάσει όσους το πετροβολούν μα και όσους το στηρίζουν.

Έτσι είναι το σύστημα. Για να συνεχίζει να υπάρχει και να λεηλατεί, χρειάζεται θύματα και θύτες, χρειάζεται να δείχνει παντοδύναμο αλλά και σάπιο.

Δεν έχει πρόβλημα να διαφημίζει τη σαπίλα του και το αποκρουστικό του πρόσωπο τόσο στη μεγάλη όσο και στη μικρή οθόνη στέλνοντας το μήνυμα:

«Ναι, είμαι μέχρι τα μπούνια μες στη διαφθορά, τη σαπίλα και την εκμετάλλευση, αλλά πάρτε το απόφαση πως δεν μπορείτε να με κουνήσετε».

Μοιάζει με τεράστιο ουρανοξύστη που όταν τον βλέπεις λες πως είναι αδύνατον να γκρεμιστεί, γιατί φροντίζει η εξωτερική του όψη να δείχνει ατσάλινη και γυαλιστερή ώστε να μη φαίνεται η σκουριά που έχει διαβρώσει το σκελετό και τα θεμέλια ούτε τα ραγισμένα του τζάμια που είναι έτοιμα να γίνουν χίλια κομμάτια με ένα δυνατό φύσημα του ανέμου.

Ποντάρει στο ότι ο κόσμος δεν το ξέρει, Χρησιμοποιεί το φόβο με μεγάλη μαεστρία για να καλύπτει τη μεγάλη αλήθεια, πως αντικειμενικά είναι άχρηστο και μόνο την εκμετάλλευση και την καταστροφή ονειρεύεται για τους για τους ανθρώπους.

Έτσι είναι το σύστημα. Δεν διστάζει να παραδέχεται πως κλέβει, πως παρακολουθεί και υποκλέπτει κάθε μας κίνηση θέλοντας να μας κάνει να πιστέψουμε πως μπορεί να παρακολουθεί και να υποκλέπτει ακόμη και τη σκέψη μας, πως έχει τον τρόπο να κατευθύνει, αναπόφευκτα, τις διαθέσεις και τις προσδοκίες μας προς όφελός του.

Έτσι είναι το σύστημα. Τη μία μέρα βάζει τους υπουργούς του να στερούν από τους αδύναμους την πρόσβασή τους σε γιατρούς σε φάρμακα και σε νοσοκομεία, χωρίς ίχνος ανθρωπιάς, και την άλλη να βγαίνουν στα κανάλια και να χύνουν, τάχαμου, μαύρο δάκρυ για

τον ανθρώπινο πόνο.

Ναι, έτσι είναι το σύστημα. Χρησιμοποιεί σήμερα Κενταύρους και άλλα μυθολογικά τέρατα που σκορπούν τον φόβο και τον τρόμο, για να τους χρίσει αύριο, υπουργούς και πρωθυπουργούς οι οποίοι θα εγγυηθούν για την απόδοση ευθυνών και δικαιοσύνης. Στρατολογεί σήμερα Ρέιντζερς για να τους σερβίρει αύριο ως αντικειμενικούς δημοσιογράφους και καναλάρχες.

Ναι, αυτό είναι το σύστημα. Καταδικάζει τη βία, την ίδια στιγμή που βιάζει κατά συρροή ζωές και συνειδήσεις. Υπόσχεται ανάκαμψη βυθίζοντάς μας στην ύφεση, εμφανίζεται ως υποστηρικτής της ατομικής ιδιοκτησίας κλέβοντας την ίδια στιγμή, σπίτια, καταθέσεις, χωράφια και περιουσίες. Εγγυάται την ευτυχία των ανθρώπων, σπέρνοντας τη δυστυχία και τη φτώχια. Καμώνεται πως, τάχα, είναι υπέρμαχο της δικαιοσύνης και της ισότητας σκορπώντας το άδικο και την ανισότητα.

Τούτο το σύστημα, δεν αλλάζει, δεν φτιασιδώνεται, δεν διορθώνεται κι όσο υπάρχει θα επιβιώνουμε αλλά δεν θα ζούμε, θα βρέχουμε τα χείλη μας αλλά δεν θα ξεδιψάμε, θα κολατσίζουμε αλλά δεν θα χορταίνουμε, θα θέλουμε αλλά δεν θα μπορούμε, θα ονειρευόμαστε αλλά δεν θα πραγματοποιούμε ποτέ τα όνειρά μας.

Τούτο το σύστημα, ρίχνει βαριά τη σκιά του πάνω μας. Μόνο αν το γκρεμίσουμε, θα δούμε κάποτε τον ήλιο και τη θέα που μας κρύβει.

Ένας μόνος του δεν μπορεί. Δύο και τρεις, δεν φτάνουν. Χρειάζονται πολύ περισσότεροι, τόσοι όσοι είναι και αυτοί που έχουν δει το αποκρουστικό του πρόσωπο και έχουν νιώσει στο πετσί τους τις «ευεργετικές» του ιδιότητες.